

O casă a lui Dumnezeu prin Duhul

25 decembrie 2004

Gili Cârstea

Un popor ales a avut de șaptezeci de ori cât șapte ocazia să facă din anuala zi a ispășirii o realitate care ar fi electrizat lumea și ar fi adus marea controversă la încheierea ei triumfală, cu un verdict categoric în favoarea guvernării lui Dumnezeu. De patru sute nouăzeci de ori ei au ales să amâne eliberarea slavei lui Dumnezeu din templul de la Ierusalim, declarând că sunt satisfăcuți cu o sfințenie împrumutată, atribuită, socotită. Ultima încercare a cerului de a convinge pe Israel a fost atunci când Ștefan, adus înaintea Sinedriului spre a da socoteală de erezia lui cu privire la Sanctuar, a spus clar lui Israel că Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești. Prin condamnarea la moarte a lui Ștefan, ei condamnau la erezie veșnică „taina lui Dumnezeu,” pe care proorocii din vechime căutau să o înțeleagă, și care a marcat definitiv și total teologia și scrierile lui Pavel.

Două mii trei sute de seri și dimineți au trecut, Dumnezeu este gata să realizeze cu biserica rămășiței ceea ce nu a reușit cu Israelul după trup, dar noi am moștenit și cultivăm aversiunea lor stranie pentru un Dumnezeu venit în trup. Noi insistăm să avem un Dumnezeu mijlocitor acolo sus, în Sanctuarul Ceresc, care ne declară neprihăniți prin jertfa lui Hristos, ca să putem continua noi să trăim în nelegiuire, și să ne mai bucurăm puțin de „fericita noastră nădejde” că vom ajunge sfinți în ziua revenirii lui Hristos. Declarăm că ne place „slava lui Dumnezeu,” dacă ea va continua să lumineze Sfânta Sfințelor din Sanctuarul Ceresc, dar nu templul inimii noastre, și nici planeta aceasta, acoperită de bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu, pe care vrem noi să o transformăm într-o lume mai bună pentru generațiile viitoare. Declarăm public satisfacția noastră pentru „sângele acoperitor” și „izbăvitor” al lui Hristos, fără să ne dăm seama de poziția oribilă în care ne așezăm prin insistența că primirea Duhului Sfânt în inimă și părtășia cu natura divină ar fi panteism și New Age.

Sabat de sabbat milioane de oameni adoră un Dumnezeu încuiat împotriva voinței Sale în Sanctuarul Ceresc, cer prezența Lui în slujba săptămânală și în viața zilnică, se bucură de binecuvântările materiale în care se desfată, dar nu cred că împărăția lui Dumnezeu este în inimile lor și că lucrarea acolo trebuie să se încheie, înainte ca să poată reveni Hristos. De ani de zile acest popor serbează nașterea Domnului în Betlem, repetă nepăsarea oamenilor care nu L-au primit pe

Hristos în casa lor, fără să înțeleagă că neplăcerea lor de a-L primi pe același Hristos în inimile lor acum, când trebuia demult să aibă loc ziua ispășirii, este infinit mai păcătoasă. Oameni care se mândresc la gândul că au fost chemați a fi „ambasadori ai lui Hristos,” nu pot nicidecum să înțeleagă că ei trebuie să fie „temple ale lui Dumnezeu” și că acesta a fost scopul lui Dumnezeu „din veacuri veșnice,” contestat de heruvimul răzvrătit.

Un popor destinat să fie mesagerul noului legământ, prin care legea – caracterul lui Dumnezeu – trebuie să fie scrisă în mintea omenească, devine cel mai vajnic susținător al sugestiei lui Satana că oamenii se pot descurca și fără legea scrisă în inimă, dacă declară formal că acceptă „sângele acoperitor” al lui Hristos. Teologi de frunte ai acestui popor favorizat declară taina lui Dumnezeu, „Hristos în voi,” a fi „creдинțe orientale,” adică erezii păgâne, și în același timp se lamentează public de amânarea revenirii lui Hristos deoarece „caracterul lui Hristos” nu a fost încă „reprodus desăvârșit” în poporul Său.

Cum să fie acel caracter „reprodus desăvârșit” într-un popor care Îl ține pe Hristos la ușa templului inimii, de frică să nu cadă în ereziile orientale despre care este avertizat? Cum doresc teologii acestui neam să aibă caracterul lui Hristos reprodus desăvârșit în ei, deși declară că Hristos nu a fost ca noi? Hristos spunea că El are acel caracter deoarece Tatăl locuiește în El, lucru pe care savanții noștri nu numai că nu îl cred posibil cu fiecare dintre noi, dar îl încredințează a fi o erezie periculoasă.

Doriți să vedeți pe Solul Legământului intrând deodată în templul Său? Doriți să vedeți caracterul lui Hristos „desăvârșit reprodus” în poporul Său? Doriți să vedeți pe Mireasa lui Hristos înveșmântată în „haine de in subțire, strălucitor și curat”? Doriți să faceți parte din generația care va declanșa sunetul trâmbiței a șaptea, când „taina lui Dumnezeu” se va sfârși? Dacă da, atunci ar fi timpul să ne luăm în serios destinul de a fi „o casă a lui Dumnezeu prin Duhul,” indiferent ce ar zice sau ar crede lumea despre noi. Dacă nu, atunci putem continua să îmbunătățim taina fărădelegii și să dezinfectăm planeta aceasta, căci vom avea de stat mult timp pe ea, amețiți de mirajul corectitudinii politice la care ne cheamă duhurile răutății din locurile cerești.
